

strojila stěžovatelka sama tento pohřeb nákladem 2.119 K 70 h, ač zbytek jmění, o němž zůstavitel jinak nepořídil, činí 7.828 K 50 h, i když se nepřihlíží k hodnotě nábytku, šatstva a prádla 5.391 K, jež zůstavitel zůstavil stěžovateli, jež však v napadeném usnesení omylem nebyly připočteny ke jmění, o němž zůstavitel pořídil.

Čís. 17507.

Dopustil-li se hudebník v restauraci proti hosti nevhodných slovních náznaků a nadávek a byl-li původcem výstupu mezi tímto hostem a jiným hudebníkem, ač bylo podle služební smlouvy jeho povinností zakročiti a výstup zameziti, porušil tím jak všeobecný závazek věrnosti, tak zvláště povinnost mu ve služební smlouvě uloženou pracovati pro zdar a zájem podniku a zodpovědnost za pořádek v orchestru a je tím dán propouštěcí důvod podle § 34, č. 1 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1939, Rv I 1178/39.)

Žalobce, jenž byl zaměstnán u žalovaného jako hudebník, přednesl, že pracovní jeho poměr u žalovaného se měl skončiti dne 30. dubna 1939 po předchozí dvouměsíční výpovědi. Poněvadž byl žalovaným dne 26. ledna 1939 propuštěn s okamžitou platností, prý bezdůvodně, domáhá se na žalovaném zaplacení požitků, příslušejících mu do 30. dubna 1939. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic,

nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Při právním posouzení jest vycházeti ze zjištění prvního soudu, jež odvolací soud převzal, že žalobce se ve vinárně žalovaného dopustil proti hostu Dr. K. nevhodných slovních náznaků a nadávky, že byl původcem výstupu mezi tímto hostem a hudebníkem K., ač jeho povinností podle služební smlouvy bylo, aby zakročil a počínání K-ovo zamezil. Z uvedených zjištění plyne, že žalobce, když znal obsah služební smlouvy a přes to se pustil do hádky s hostem a tomuto nadal, učinil tak vědomě a tímto svým jednáním porušil jednak všeobecný závazek věrnosti, jednak zvláště mu v služební smlouvě uloženou povinnost pracovati pro zdar a zájem podniku a zodpovědnost za pořádek v orchestru. Že nelze pokládati hádky s hosty a nadávky vůči nim za práci pro zdar a zájem podniku, o tom nelze pochybovati.

Čís. 17508.

Předpisu druhé věty § 778 obč. zák. lze bez výhrady užití jen tehdy, pořídil-li zůstavitel poslední vůli o celém svém jmění. Domáhá-li se však nepominutelný dědic neplatnosti poslední vůle, kterou zůstavitel